

Διάλεξε λοιπόν ο Μωϋσής τους κατασκόπους και τους έστειλε στη Χαναάν, αφού τους έδωσε λεπτομερείς οδηγίες για το έργο τους. «Θα διασχίσετε την έρημο – τους είπε – και θα ανεβήτε στην ορεινή περιοχή της χώρας θα εξετάσετε τη χώρα και θα δήτε πώς ακριβώς είναι θα παρατηρήσετε και τον λαό, αν είναι ισχυρός ή αδύνατος, πολυάριθμος ή ολιγάριθμος: θα εξακριβώσετε αν η χώρα είναι εύφορη ή άγονη, αν οι πόλεις είναι ωχυρωμένες με τείχη ή όχι, κι ακόμη αν η γη είναι καρποφόρος ή παραμελημένη και ακαλλιέργητη θα φέρετε και δείγματα από τους καρπούς της» (Αριθμ. Ιγ' 18-21).

Σαράντα μέρες έλειψαν οι κατάσκοποι. Στο διάστημα αυτό διεσχισαν όλη τη χώρα προχωρώντας προς βορράν από τις ανατολικές περιοχές της και επιστρέφοντας από τις δυτικές, που είναι προς τα παράλια της Μεσογείου θαλάσσης. Ποιες ήταν οι εντυπώσεις και οι πληροφορίες που έφεραν; Ως προς τη χώρα ήταν εκπληκτικές. Η γή ήταν εύφορη.όπως την ήθελαν κι όπως την είχε υποσχεθή ο Θεός, "Έφεραν μάλιστα δείγματα από τους εξαιρετούς καρπούς της, ρόδια, σύκα κι ένα τσαμπί σταφύλι τόσο μεγάλο, που χρειάστηκε να το κρεμάσουν σ' ένα ξύλο και να το μεταφέρουν στους ώμους των. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι η χώρα ήταν πραγματικά «γή ρέουσα μέλι και γάλα», όπως είχε πη ο Θεός.

Ως προς τους κατοίκους και τις πόλεις όμως οι πληροφορίες των κατάσκοπων δεν ήταν ευχάριστες. Από τους δώδεκα οι δέκα ήταν φοβισμένοικαι απογοητευμένοι. «Οι λαοί που κατοικούν στη χώρα αυτή είπαν είναι ισχυροί οι πόλεις είναι μεγάλες και καλά ωχυρωμένες, οι άνθρωποι είναι πολύ δυνατοί και ρωμαλέοι, σωστοί γίγαντες μπροστά τους εμείς είμαστε σαν ακρίδες. Και δεν είναι ένας λαός μόνο, αλλά πολλοί. Στα νότια μέρη κατοικούν οι Αμαληκίται στα ορεινά οι Ευαίοι, οι Ιεβουσαίοι και οι Άραμαίοι στα παραθαλάσσια και κοντά στον Ιορδάνη οι Χανααναίοι. Δεν είναι δυνατόν εμείς να τα βγάλουμε πέρα με τόσους λαούς και να κυριεύσουμε τις οχυρές πόλεις τους» (Αριθμ. Ιγ' 28-30, 33-34). Λόγια δειλίας και ολιγοπιστίας ήταν τα λόγια των δέκα κατασκόπων. Λησμονούσαν ότι ο δικός τους λαός μπορούσε να παρατάξη 600.000 πολεμιστές, ένα πολυάριθμο στράτευμα, που θα μπορούσε πολύ εύκολα να νικήση τους λαούς της Χαναάν, καθώς μάλιστα θα τους εύρισκε χωρισμένους. Αλλά πολύ περισσότερο λησμονούσαν ότι είχαν μαζί τους την ακατανίκητη δύναμη του Θεού. Αυτός τους είχε ελευθερώσει από τη δουλεία και είχε συντρίψει τους Αιγυπτίους, που ήταν πολύ πιο ισχυροί και ωργανωμένοι από τους λαούς της Χαναάν. Γιατί λοιπόν δεν θα νικούσαν τώρα με τη βοήθειά του οι Ισραηλίται τους κατοίκους της Χαναάν; Αφού τους είχε υποσχεθή ο Θεός και είχαν τόσες αποδείξεις για την αξιοπιστία

των υποσχέσεων του Θεού, δεν έπρεπε να αμφιβάλλουν καθόλου ότι και τώρα ο Θεός θα εξεπλήρωνε τις υποσχέσεις του. Ήταν όμως κυριευμένοι από την ολιγοπιστία, η οποία τους έκαμνε δειλούς. Κιεπάνω στη δειλία τους μεγαλοποιούσαν τις δυσκολίες και τους κινδύνους. Γιατί ο ολιγόπιστος άνθρωπος είναι συνήθως και δειλός. Μόνο ο πιστός μπορεί να είναι θαρραλέος και τολμηρός.

Δυστυχώς οι δέκα κατάσκοποι μετέδωσαν τους φόβους και τη δειλία τους στον λαό. Όσοι τους άκουσαν, απελπίστηκαν και άρχισαν να εξεγείρονται και να στρέφονται κατά του Μωύση. Αναβρασμός και εξέγερσις ξαπλωνόταν στο στρατόπεδο. Στην κρίσιμη αυτή περίστασι οι άλλοι δύο κατάσκοποι προσπάθησαν να συγκρατήσουν τον λαό. Μίλησε ο Χάλεβ και είπε ότι τα πράγματα δεν είναι όπως τα περιέγραψαν οι δέκα. «Εμείς είμαστε δυνατώτεροι», είπε. «Ας προχωρήσουμε αμέσως, και θα κατακτήσουμε τη χώρα και θα την κληρονομήσουμε» (Αριθμ. 1γ' 31). Οι Δέκα όμως επέμεναν: «Δεν ανεβαίνουμε στη χώρα αυτή, γιατί οι κάτοικοί της είναι δυνατώτεροι από μας. Και η γή, στην οποία κατοικούν, είναι Γή που κατατρώγει τους κατοίκους της» (Αριθμ. 1γ' 33). Ίσως εννοούσαν ότι είναι χώρα ανθυγιεινή, ότι μαστιζεται από αρρώστιες, από άγρια θηρία και από συνεχείς πολέμους. Το περίεργο είναι ότι, ενώ προ ολίγου Εγκωμιάζαν τη χώρα ως γόνιμη και εύφορη, τώρα την παριστάνουν ως Ακατάλληλη για κατοικία! Η ολιγοπιστία και η δειλία σκοτίζουν τον Άνθρωπο και τον κάνουν να μην ξέρω τι λέει και τι κάνει.

Η παρέμβαση του Χάλεβ δεν έφερε αποτέλεσμα. Ο λαός παρασύρθηκε από τους άλλους. Άλλωστε εκείνοι ήταν δέκα, ενώ ο Χάλεβ ένας. Μια φωνή μιλούσε για την αλήθεια και δέκα υποστήριζαν το ψέμα. Γρήγορα ο φόβος και ο πανικός διαδόθηκε σ' όλο το στρατόπεδο, η απελπισία κυριάρχησε, και ο λαός όλος έκλαιγε με δυνατές φωνές όλη τη νύχτα Εκείνη. Και ήταν επόμενο να συμβούν αυτά. Έπαψαν να στηρίζονται Στον Θεό, και γι' αυτό σκοτίστηκαν και δεν μπορούσαν να καταλάβουν Τα πιο απλά πράγματα. Αυτοί που έψαλαν θριαμβευτικούς ύμνους στην Όχθη της Ερυθράς θαλάσσης, τώρα θρηνούν και οδύρονται στην έρημο. Και όχι μόνο απελπίζονται, αλλά τα βάζουν με τον Μωύση, ακόμη και Με τον Θεό. «Καλύτερα -λένε- να είχαμε πεθάνει στην Αίγυπτο παρά να Πεθάνουμε σ' αυτή την έρημο. Και γιατί ο Κύριος μας έφερε σ' αυτή τη Γη, για να πεθάνουμε πολεμώντας εναντίον των Χαναναίων; Οι γυναίκες και τα παιδιά μας θα συρθούν στην αιχμαλωσία. Καλύτερα λοιπόν να γυρίσουμε στην Αίγυπτο» (Αριθμ. 1δ' 2-3).

Και τη σκέψη τους αυτή αποφασίζουν να την πραγματοποιήσουν. «Και είπαν έκαστος τω ετέρω δωμεν αρχηγών και αποστρέψωμεν εις Αίγυπτον» (Αριθμ. 1δ'

4). Είπαν ο ένας στον άλλον: Άς βγάλουμε άλλον αρχηγό κι ας γυρίσουμε πίσω στην Αίγυπτο. Να γυρίσουν στην Αίγυπτο! Σαν να επρόκειτο να πάνε στον παράδεισο. Μήπως η Αίγυπτος ήταν χώρα φιλική γι' αυτούς; Εχθρούς βρήκαν Στη Χαναάν, εχθρούς θα εύρισκαν και στην Αίγυπτο. Δούλοι φοβούνταν Ότι θα γίνονταν στη Χαναάν δούλοι θα ήταν οπωσδήποτε στην Αίγυπτο.

Έπειτα μάλιστα από τη συμφορά τους στην Ερυθρά Θάλασσα, οι Αιγύπτιοι θα ήταν σκληρότεροι απέναντί τους. Δεν είχαν λοιπόν να ελπίζουν τίποτε στην Αίγυπτο. Ενώ εδώ είχαν την ελπίδα να νικήσουν με τη βοήθεια του Θεού και να ζήσουν ελεύθεροι. Φοβούνται ότι οι γυναίκες και τα παιδιά τους θα αιχμαλωτισθούν. αλλά μήπως στην Αίγυπτο ώριζαν τις γυναίκες και τα παιδιά τους; δεν ήταν υποχρεωμένοι να τα ρίχνουν στο ποτάμι; Όλα αυτά τα ξεχνούν οι Ισραηλίται. Ξεχνούν ακόμη και κάτι σπουδαιότερο. Πως θα γύριζαν στην Αίγυπτο; Ως εδώ είχαν έλθει με οδηγό και προστάτη τον Θεό. Αυτός τους φύλαγε και τους προστάτευε, τους έτρεφε και τους πότιζε. Αν λοιπόν τώρα παρά τη θέληση του Θεού ξεκινούσαν για την Αίγυπτο, πως θα έφταναν και χωρίς τη βοήθειά Του; Να σε τι παραλογισμούς τους οδήγησε η ολιγοπιστία τους.

Άς προσέξουμε όμως κι ας μη σπεύσουμε να κατακρίνουμε τους Ισραηλίτες. Γιατί στην εικόνα τους αυτή που μας ζωγραφίζει η αγία Γραφή μπορεί να βρεί ο καθένας τον εαυτό του. Γιατί κι εμείς πολλές φορές σκοτιζόμαστε σαν τους Ισραηλίτες, όταν βρεθούμε σε κάποια δυσκολία. Ο Θεός επιτρέπει να μην έρχονται πάντα τα πράγματα όπως τα θέλουμε εμείς. Και τότε δεν μένουμε ευχαριστημένοι δεν υποτασσόμαστε στο θέλημα του Θεού. ζητούμε να αποφύγουμε τον σταυρό που μας προσφέρει η αγαθότης και η σοφία του. Αντί να απαλλαγούμε όμως, φορτωνόμαστε βαρύτερους σταυρούς, τους οποίους προσπαθούμε να σηκώσουμε μόνοι μας, χωρίς να έχουμε με το μέρος μας τη βοήθεια του Θεού. Άς μένουμε λοιπόν πάντα κοντά στον Θεό κι ας δεχόμαστε ευχαρίστως τις δυσκολίες και τις δοκιμασίες που μας επιβάλλει. Και τότε το πικρό γρήγορα θα αποδειχθή γλυκό, το δύσκολο εύκολο, το δυσάρεστο ευχάριστο.

Γενική ήταν η εξέγερση του λαού και απειλητικές οι διαθέσεις του εναντίον του Μωϋσή. Μπροστά στην κατάσταση αυτή ο Μωυσής και ο Ααρών, μη έχοντας τι άλλο να κάνουν για να συγκρατήσουν τον λαό, έπεσαν μπροστά τους γονατιστοί, παρακαλώντας τους να συνέλθουν και να μην πραγματοποιήσουν τα ανόητα και ασεβή σχέδιά τους. Κανένας όμως δεν άκουγε τη φωνή τους. Δύο μόνο άνδρες στάθηκαν δίπλα τους. ο Ιησούς και ο Χάλεβ. Δεν παρασύρθηκαν από τη μανία του λαού, αλλά έμειναν σταθεροί στην πίστη και την ελπίδα στον Κύριο και σε μια ύστατη προσπάθεια να συγκρατήσουν τον μανιασμένο λαό, ξέσχισαν τα

ρούχα τους, όπως συνήθιζαν τότε να κάνουν όσοι δοκίμαζαν μεγάλη λύπη ή αγανάκτηση. Ήθελαν με τον τρόπο αυτόν να εκδηλώσουν την πλήρη διαφωνία τους προς τους άλλους κατασκόπους και προς όλο τον λαό και την αγανάκτησή τους για τα επαναστατικά του σχέδια. Δύο μόνο ήταν μέσα σ' ένα αναρίθμητο πλήθος. Και όμως δεν παρασύρθηκαν και δεν αφομοιώθηκαν από το πλήθος, αλλά έμειναν σταθεροί και ακλόνητοι σ' αυτό που έβλεπαν ότι ήταν η αλήθεια. Αυτό είναι το καθήκον του κάθε πιστού, να μην παρασύρεται από το ρεύμα της εποχής, αλλά να μένει σταθερός στις πεποιθήσεις και τις αρχές του. Κι αν όλοι οι άλλοι γύρω του αποστατούν από τον Θεό και τις εντολές του, αυτός να αντιστέκεται και να προσηλώνεται όλο και περισσότερο στον Θεό και να δένεται μ' αυτόν στενότερα. Θα γίνη ίσως δυσάρεστος στους άλλους θα δεχθή τις ειρωνείες τους, την περιφρόνησί τους, ακόμη και τις επιθέσεις και τους διωγμούς των. Θα είναι όμως αρεστός στον Θεό, από τον οποίο θα λάβη το δίκαιο έπαθλο.

Δεν περιωρίσθηκαν στην παθητική αντίδρασι ο Ιησούς και ο Χάλεβ, αλλά προσπάθησαν και με λόγια να αλλάξουν τη γνώμη του λαού και να τον εμψυχώσουν. Και είπαν τα εξής: «Η χώρα που κατασκοπεύσαμε είναι πολύ καλή. Κι αφού ο Κύριος μας αγαπά και μας ευνοεί, οπωσδήποτε θα μας βοηθήση να καταλάβουμε τη γή αυτή, που είναι τόσο εύφορη και πλούσια, ώστε παντού τρέχει μέλι και γάλα. Μην αποστατείτε από τον Κύριο και μη φοβάστε τον λαό της χώρας αυτής, γιατί ο Θεός θα μας τον παραδώση. Ο καιρός τους πέρασε ο Κύριος είναι μαζί μας. Μην τους φοβάστε» (Αριθμ. ιδ' 7-9).

Μ' αυτή τη γλώσσα της πίστεως, της ελπίδος και της αφοσιώσεως στον Θεό μίλησαν ο Ιησούς και ο Χάλεβ. Και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν η γλώσσα της αλήθειας, γλώσσα που στηριζόταν στη μέχρι τώρα πείρα των Ισραηλιτών. Ποιό ήταν το αποτέλεσμα των λόγων τους και η συνέχεια της ιστορίας, θα το δούμε στην επομένη ομιλία. Ας προσέξουμε όμως τώρα και ας κρατήσουμε ως σύνθημά μας παντοτεινό τον σπουδαίο και βαρυσήμαντο λόγο τους: «Από του Κυρίου μή αποστάται γίνεσθε» (Αριθμ. ιδ' 9). Μην αποστατείτε από τον Κύριο μην επαναστατείτε εναντίον του μην απομακρύνεσθε από το θέλημά τους μη χάνετε την ελπίδα και την εμπιστοσύνη σ' Αυτόν.

Πολλοί δυστυχώς αποστατούν από τον Κύριο. Άλλοι σε περιπτώσεις θλίψεως και δυστυχίας βυθίζονται στην απελπισία και την απιστία κι άλλοι σε καιρό ευτυχίας και εύμαρείας λησμονούν ότι η ευτυχία τους είναι δώρο του Θεού, και απομακρύνονται από το θέλημά του και παραδίδονται στην αμαρτία και την ασωτία. Ας μην αφήνουμε τους εαυτούς μας να καταταγούν στη μιά ή την άλλη από τις δύο αυτές κατηγορίες αλλά είτε ευτυχούμε είτε δυστυχούμε, ας μην

αποστατούμε από τον Θεό και τις Εντολές του. Άς μένουμε σταθερά προσηλωμένοι στο θέλημά του. Κι εκείνος θα απαλύνει τις θλίψεις μας και θα μας ενισχύσει στην αντιμετώπισή Του, αλλά και θα αυξήσει τις χαρές και την ευτυχία μας, προσθέτοντας στην υλική ευτυχία την πνευματική, τη γαλήνη της συνειδήσεως και την ανέκφραστη ψυχική ικανοποίηση που δοκιμάζει όποιος μένει πιστός και αφοσιωμένος στον Θεό. Κι ας μην ξεχνούμε ότι αποστασία από τον Θεό σημαίνει επανάσταση και πόλεμο εναντίον Του. Κι όποιος τα βάζει με τον Θεό, δεν θα βγή ποτέ κερδισμένος. Ο Θεός θα νικήσει, ενώ ο αποστάτης θα συντριβεί. Θα μας το δείξει αυτό καθαρά η συνέχεια της ιστορίας των Ισραηλιτών.